

3. Forslaget vedr. ophævelse af kravet om godkendelse af forsikringssselskaber, der tegner forsikringer inden for lovens område, jf. lov om patientforsikring § 10, stk. 1, er begrundet i, at der ikke efter gældende lovgivning er mulighed for at betinge adgangen til udøvelse af forsikringstjenesteydelsesvirksomhed inden for dette område af en særskilt administrativ tilladelse.

Ved lov nr. 304 af 16. maj 1990 om udveksling af forsikringstjenesteydelser inden for direkte skadesforsikringsvirksomhed (tjenesteydelsesloven) implementeredes De Europæiske Fællesskabers Råds 2. direktiv (88/357/EØF) af 22. juni 1988 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring, om fastsættelse af bestemmelser, der kan lette den faktiske gennemførelse af den fri udveksling af tjenesteydelser, og om ændring af direktiv 73/239/EØF.

Offentlige sygehuse og sygehuse, det offentlige har driftsoverenskomst med, jf. § 1, stk. 1, i lov om patientforsikring, vil være forsikringstagere, der omfattes af de talmæssige grænser i tjenesteydelseslovens § 5. Dette indebærer, at der ikke er mulighed for at betinge adgangen til at udøve virksomhed inden for forsikringstjenesteydelser på patientforsikringslovens område af en særskilt administrativ tilladelse eller godkendelse, jf. tjenesteydelseslovens § 7, stk. 3.

Kravet om særskilt godkendelse fra sundhedsministeren foreslås derfor ophævet og erstattet af en underretningspligt for de forsikringssselskaber, der tegner forsikringer inden for lovens område. Pligten til at underrette sundhedsministeren, når tegning af forsikringer har fundet sted, er navnlig begrundet i hensynet til at sikre de pågældende forsikringssselskaber mulighed for at deltage i patientforsikringsforeningen og adgang til at blive repræsenteret i foreningens bestyrelse, jf. lovens § 12.

Endvidere foreslås det, at sundhedsministeren, som følge af at kravet om godkendelse af forsikringssselskaberne ophæves, får bemyndigelse til at fastsætte minimumsbetingelser for forsikringssselskabernes tegning af patientforsikringer.

3. Konsekvenser af lovforslaget m.v.

Lovforslagets gennemførelse har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser. Sundhedsministeriet vil således ikke ved opgørelsen af den kompensation, som sygehuskommunerne skal have over de generelle tilskud for merudgifter ved patientforsikringsloven medtage det beløb, der svarer til de forventede udgifter til vaccinationsskader.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Forslaget indebærer, at erstatning for skader som med rimelig sandsynlighed må antages at være forårsaget af vaccination her i landet mod en sygdom, der er omfattet af lov om tilbud om gratis vaccination mod visse sygdomme, fortsat erstattes efter reglerne i lov om erstatning for vaccinations-skader.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

I forbindelse med vedtagelsen af lov om patientforsikring blev ordet »efterfølgende« ikke medtaget foran ordet »vurdering« i lovens § 2, stk. 1, nr. 3. Da bestemmelsen imidlertid var en uændret genfremstilling af L 151, Folketingsåret 1987-88, hvor der i lovtæksten stod »hvis skaden ud fra en efterfølgende vurdering«, og da der ikke ved genfremstillingen var tilsigtet en materiel ændring af bestemmelsen, foreslås ordet nu indsat i lovtæksten. Hermed sikres det, at den vurdering, der skal foretages i medfør af bestemmelsen som forudsat vil være en ren efterfølgende vurdering af skadens uundgåelighed.

Til nr. 3

I bestemmelsen fastsættes det, at reglerne i §§ 7 og 8 i patientforsikringsloven ikke gælder, når der samtidig er erstatningsansvar efter reglerne i produktansvarsloven.

Ved lov nr. 371 af 7. juni 1989 om produktansvar er der indført et objektivi ansvar for skade, der er forårsaget af defekte produkter, jf. § 6 i produktansvarsloven. Efter denne bestemmelse påhviler det objektive ansvar producenten af det defekte produkt. Efter lovens § 10 hæfter en mellemhandler imidlertid umiddelbart over for skadelidte og senere mellemhandlere i omsætningskæden.

Dette betyder, at skadelidte efter produktansvarsloven kan vælge at rette sit krav imod producenten (producenterne), mod mellemhandleren (mellemhandlerne) eller mød alle disse, idet de alle over for skadelidte hæfter solidarisk, jf. lovens § 11. Ved lovens § 13 er det endvidere fastsat, at skadelidtes adgang til erstatning efter dansk rets almindelige regler om produktansvar, som er udviklet i retspraksis, gælder ved siden af reglerne i produktansvarsloven.

Ved gennemførelsen af patientforsikringsloven er det ikke tanken at svække skadelidte patients mulighed for at rejse krav imod f.eks. producenter af defekt sygehusapparatur. Det foreslås derfor, at den